

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 491/2017-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. augusta 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť mesta Stará Ľubovňa, Obchodná 1, Stará Ľubovňa, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Kubinom, Štefánikova 15, Bratislava (pôvodne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mgr. Štefan Rybovič, s. r. o., Budovateľská 36, Stará Ľubovňa), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 165/2016 z 12. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mesta Stará Ľubovňa o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2016 doručená a 14. marca 2017 doplnená sťažnosť mesta Stará Ľubovňa, Obchodná 1, Stará Ľubovňa (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv

podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 165/2016 z 12. júla 2016.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je žalovaným v konaní vedenom Okresným súdom Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 245/2013, v ktorom sa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) na základe žaloby z 29. októbra 2013 (doručenej okresnému súdu 29. novembra 2013) a doplnenou 5. mája 2014 domáha určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] a liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] vedených pre katastrálne územie [REDAKOVANÉ].

Žalobca sa v priebehu označeného súdneho konania návrhom z 28. júla 2015 doručeným okresnému súdu toho istého dňa domáhal nariadenia predbežného opatrenia, ktorým by okresný súd zakázal sťažovateľovi (žalovanému) nakladať s nehnuteľnosťami bližšie konkretizovanými v označenom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Okresný súd o predmetnom návrhu žalobcu rozhodol uznesením sp. zn. 5 C 245/2013 z 24. augusta 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 24. augusta 2015“) tak, že návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Proti uzneseniu okresného súdu z 24. augusta 2015 podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 21 Co 341/2015 z 30. novembra 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 30. novembra 2015“) tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu z 24. augusta 2015 v časti zmenil a nariadil predbežné opatrenie ukladajúce sťažovateľovi zákaz nakladania s nehnuteľnosťami konkretizovanými vo výroku tohto uznesenia a v prevyšujúcej časti uznesenie okresného súdu z 24. augusta 2015 potvrdil.

Následne sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 C 245/2013 podal 25. januára 2016 návrh na zrušenie predbežného opatrenia nariadeného uznesením krajského súdu z 30. novembra 2015.

O predmetnom návrhu sťažovateľa rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 5 C 245/2013 z 13. apríla 2016 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 13. apríla 2016“) tak, že návrh na jeho zrušenie ako nedôvodný zamietol.

Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd uznesením sp. zn. 19 Co 165/2016 z 12. júla 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 12. júla 2016“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) potvrdil uznesenie okresného súdu z 13. apríla 2016.

Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ podľa čl. 127 ústavy sťažnosť, v ktorej predovšetkým namieta, že krajský súd napadnutým uznesením porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že *„odmietol vykonať svoju právomoc preskúmať, či sú dané všetky predpoklady pre nariadenie a existenciu predbežného opatrenia, resp. neodkladného opatrenia. Konkrétne KS PO odmietol preskúmať, či nárok žalobcu na určenie vlastníckeho práva, ktorý si uplatnil v konaní pred OS SL sp. zn. 5C/245/2013, je dôvodný.“*

Sťažovateľ v tejto súvislosti ďalej uvádza, že už *„v návrhu na zrušenie predbežného opatrenia namieta, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie žalovaného nároku“*, pričom tento svoj názor v konaní pred všeobecnými súdmi právne odôvodnil s poukazom na *„príslušné právne predpisy, z ktorých vyplýva, že pozemkové spoločenstvo sa nestáva vlastníkom spoločne obhospodarovanej nehnuteľnosti“*.

Napriek uvedenému krajský súd *„nesprávne aplikoval procesné normy a dospel tak k zjavne nesprávnym právnym záverom o tom, že dôvody nariadenia predbežného opatrenia sú dané, resp. neodpadli“*.

Sťažovateľ preto tvrdí, že *„[i]nterpretácia procesných noriem o podmienkach pre nariadenie a zrušenie predbežného opatrenia, resp. neodkladného opatrenia zo strany KS PO je v extrémnom nesúlade so zákonným znením. Pokiaľ zákonné znenie OSP a neskôr CSP výslovne vyžadovalo osvedčenie dôvodnosti nároku žalobcu, potom žiadnym rozumným*

výkladom nemožno dospieť k záveru, že súd nemá oprávnenie (a zároveň povinnosť) skúmať aktívnu legitimáciu žalobcu.“.

Z uvedených dôvodov považuje sťažovateľ napadnuté rozhodnutie krajského súdu za „svojvoľné a arbitrárne, založené na zjavne nesprávnej interpretácii príslušných právnych predpisov, ktorá je z ústavného hľadiska neakceptovateľná a zasahuje do práva sťažovateľa na súdnu ochranu“.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 20 ods. 1 ústavy sťažovateľ uvádza:

„KS PO zasiahol do vlastníckeho práva sťažovateľa práve tým, že nesprávne interpretoval procesné normy, a tým vylúčil možnosť sťažovateľa domáhať sa ochrany svojho vlastníckeho práva v konaní o návrhu na zrušenie predbežného opatrenia. KS PO sa vôbec nezaoberal námietskou o nedostatku vecnej legitimácie žalobcu, čím odmietol posudzovať, či je nárok žalobcu dôvodný. Napriek tomu dospel k záveru o tom, že dôvody pre zákaz sťažovateľa nakladať s pozemkami naďalej trvajú.“

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že *„[s]účasný stav ho obmedzuje, ba až mu znemožňuje výkon podnikania alebo inej zárobkovej činnosti, výsledkom čoho môže byť zablokovanie podnikateľských aktivít alebo iných činností“.*

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo sťažovateľa podnikáť podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/165/2016 zo dňa 12. júla 2016 porušené boli.

II. Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/165/2016 zo dňa 12. júla 2016 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

III. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo vyčíslenej výške, ktoré je Krajský súd v Prešove povinný uhradiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti sťažovateľa si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu súdny spis vedený pod sp. zn. 5 C 245/2013.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy každý má právo vlastniť majetok.

Podľa čl. 35 ods. 1 prvej vety ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, III. ÚS 305/08).

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať namietané uznesenie krajského súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatňuje.

V súvislosti s namietaným porušením označeného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tento vo svojej sťažnosti v podstate tvrdí, že nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bol daný od začatia súdneho konania a tento hmotnoprávny nedostatok bol *prima facie* rozpoznateľný už v tomto momente, čo zároveň vylučovalo zákonnosť nariadenia predbežného opatrenia zo strany krajského súdu, pričom nezákonnosť jeho nariadenia odôvodňovala jeho revíziu a následné zrušenie na základe jeho návrhu. Sťažovateľ tiež namieta, že dôvodom zrušenia predbežného opatrenia je skutočnosť, že v príčinnej súvislosti s nariadením predbežného opatrenia mu hrozí vznik škody, ktorý si pre tvrdenú nemajetnosť žalobcu nebude môcť úspešne vymôcť. Sťažovateľ zastáva názor,

že keďže všeobecné súdy v prebiehajúcom konaní jeho návrhu na zrušenie predbežného opatrenia nevyhoveli, popreli tým zároveň aj jeho právo na súdnu ochranu.

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý s poukazom na správnosť záverov uznesenia okresného súdu konštatoval, že sťažovateľ „[v] odvolacom konaní neuviedol žiadne podstatné tvrdenia, ktoré by boli spôsobilé privodiť rozdielne rozhodnutie vo veci, resp. také, s ktorými by sa už nebol vysporiadal súd prvej inštancie“.

Vzhľadom na už uvedenú skutočnosť krajský súd s poukazom na § 334 CSP na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že „zo spisu nebol zistený zánik dôvodov, pre ktoré bolo predbežné opatrenie nariadené. Takouto skutočnosťou by bola zmena pomerov ako na strane žalobcu, tak aj na strane žalovaného, pričom skutočnosti, na ktoré poukazoval žalovaný, vzhľadom na rozsah nariadeného predbežného opatrenia nemožno považovať za takú zmenu pomerov, ktorá by odôvodňovala zrušenie nariadeného predbežného opatrenia.“.

Pokiaľ ide o otázku namietaného rozsahu škody, ktorá sťažovateľovi v dôsledku nariadeného predbežného opatrenia môže vzniknúť, krajský súd uviedol, že z „§ 340 CSP... vyplýva povinnosť po splnení zákonných podmienok nahradiť prípadnú škodu, no v tomto štádiu konania to nemôže byť dôvodom pre zrušenie nariadeného predbežného opatrenia“.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 12. júla 2016 v nadväznosti na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa dospel k záveru, že označené rozhodnutie krajského súdu ústavne akceptovateľným zodpovedalo všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto ho nemožno hodnotiť ako arbitrárne.

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, že jedným z dôvodov, ktorý viedol k procesnému neúspechu sťažovateľa, bola skutočnosť, že všeobecné súdy rozhodujúce o návrhu sťažovateľa na zrušenie uznesenia krajského súdu z 30. novembra 2015 nezistili takú zmenu pomerov v porovnaní so stavom, ktorý tu bol

v čase nariadenia predbežného opatrenia, ktorá by odôvodňovala zrušenie nariadeného predbežného opatrenia.

V súvislosti s kľúčovou argumentáciou sťažovateľa o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ako dôvodu na zrušenie predbežného opatrenia je potrebné z hľadiska chronológie priebehu jednotlivých procesných úkonov vykonaných v priebehu označeného súdneho konania uviesť, že z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu sp. zn. 5 C 245/2013 nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v doterajšom priebehu konania dávali do iného svetla než na začiatku súdneho konania. Ďalej je tiež potrebné uviesť, že z obsahu označeného súdneho spisu vyplýva, že argumentácia sťažovateľa o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bola už súčasťou jeho vyjadrenia z 24. októbra 2014 (doručeného okresnému súdu 27. októbra 2014), ktorým reagoval na skutkovú a právnu argumentáciu žalobcu uvedenú v jeho žalobe, pričom táto skutočnosť časovo predchádzala rozhodovaniu všeobecných súdov o návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia.

Rovnako z argumentácie sťažovateľa uvedenej v návrhu na zrušenie predbežného opatrenia, ako aj z obsahu jeho odvolania proti uzneseniu okresného súdu z 13. apríla 2016 nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by jeho argumentáciu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu po skutkovej a právnej stránke posúvali do inej roviny než tej, ktorá bola rozhodujúcou už v čase vydania uznesenia krajského súdu z 30. novembra 2015, ktorým krajský súd zmenil uznesenie okresného súdu z 24. augusta 2015 tak, že nariadil žalobcom požadované predbežné opatrenie.

Ako už bolo uvedené, jednou zo zákonných podmienok zrušenia predbežného opatrenia, ako aj neodkladného opatrenia je odpadnutie dôvodov, pre ktoré bolo nariadené [§ 77 ods. 2 OSP a § 334 CSP]. Zákonným dôvodom zrušenia predbežného opatrenia (vrátane neodkladného opatrenia) je zmena tých pomerov, ktoré oproti stavu rozhodujúcemu v čase jeho nariadenia boli relevantné pre jeho nariadenie. Z uvedeného potom *a contrario* vyplýva, že existencia/trvanie týchto dôvodov vytvára zároveň zákonnú prekážku, aby sa strana domáhajúca jeho zrušenia mohla dôvodne tohto návrhu aj domôcť.

Táto konštrukcia je v podstate reflexiou požiadavky, že aj v prípade právoplatných nemeritórnych rozhodnutí je potrebné chrániť stav nimi vytvorený a zamedziť jeho následným revíziám, čo znamená, že o otázkach, o ktorých už súd právoplatne rozhodol, nebude možné v prebiehajúcom konaní na tom istom skutkovom a právnom základe vydať obsahovo iné (protikladné) rozhodnutie (porovnaj napr. stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. mája 2011).

Vychádzajúc z už uvedeného potom súd v rámci rozhodovania o zrušení uznesenia o nariadení predbežného opatrenia nemôže preskúmavať správnosť pôvodného uznesenia o predbežnom opatrení, ako to požadoval sťažovateľ, ale musí sa zaoberať iba otázkou, či strana domáhajúca sa zrušenia predbežného opatrenia vo svojom návrhu tvrdí také skutočnosti, ktoré nastali po vyhlásení uznesenia o predbežnom opatrení a ktoré zároveň znamenajú aj zmenu skutkových okolností/pomerov (vrátane situácie, keď v priebehu konania nastane kvalitatívny posun v otázke miery preukázania rozhodujúcich skutočností, napr. keď z pôvodne osvedčenej skutočnosti po vykonaní príslušného dokazovania je preukázané, že táto nie je splnená), pre ktoré bolo predbežné opatrenie nariadené. Len iný názor dotknutej strany sporu bez relevantnej zmeny skutkových okolností na hodnotenie otázok rozhodujúcich pre nariadenie predbežného opatrenia preto nevytvára dostatočný predpoklad na rozhodovanie všeobecného súdu o zrušení predbežného opatrenia.

Vychádzajúc z už uvedeného možno uzavrieť, že iba takéto chápanie právnej úpravy regulujúcej inštitút predbežného opatrenia, resp. neodkladného opatrenia nepredstavuje neprípustný zásah do právoplatnosti predchádzajúceho rozhodnutia a je zároveň aj ústavne udržateľné.

Keďže sťažovateľ v podstate od všeobecných súdov požadoval vydanie rozhodnutia, ktoré je bez zmeny skutkového stavu obsahovo nezlučiteľné s právnym následkom, koncentrovane vyjadreným vo výroku právoplatného uznesenia krajského súdu z 30. novembra 2015, a krajský súd tomuto návrhu sťažovateľa nevyhovel, nemožno potom prijať záver o ústavnej neudržateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

Nad rámec už uvedeného je potrebné uviesť, že ak sťažovateľ považoval uznesenie krajského súdu z 30. novembra 2015 za neprijateľné z hľadiska ústavnoprávnych požiadaviek vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy, mohol a mal v lehote určenej zákonom o ústavnom súde podať proti nemu ústavnú sťažnosť a v nadväzujúcom konaní sa domáhať jeho ústavnoprávneho prieskumu.

Ústavný súd neakceptoval ani námietku sťažovateľa, podľa ktorej nariadeným predbežným opatrením hrozí na jeho strane vznik škody, ktorú podľa jeho názoru nebude možné vymôcť od žalobcu, a to pre jeho údajnú nemajetnosť. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia uznesenia krajského súdu, v ktorom krajský súd poskytol na túto námietku sťažovateľovi primeranú odpoveď. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že argumentácia sťažovateľa hrozbou vzniku škody na jeho strane v dôsledku nariadeného predbežného opatrenia a jeho následnej obavy z jej nevyoženia (postupom predpokladaným § 340 CSP) pre nemajetnosť žalobcu ako dôvodu na zrušenie, prípadne zamietnutie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia by vo svojich dôsledkoch viedla k neudržateľnému záveru, podľa ktorého by strane sporu nemohla byť poskytnutá právna ochrana, ak by sa na jej strane ukázala obava z možného ohrozenia výkonu budúceho rozhodnutia vydaného na základe § 340 CSP.

Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery krajského súdu a následne ich podroboval ústavnoprávnej korekcii. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom uznesení krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor krajského súdu svojím vlastným.

V súvislosti s namietaným porušením hmotných práv sťažovateľa (čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 ústavy) ústavný súd konštatuje, že všeobecné súdy, rešpektujúc ústavnoprosné princípy garantujúce základné právo strán sporu na súdnu ochranu, v konaní o ochranu tohto práva a v spojení s ním posúdili aj namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 ústavy, ktorý porušenie

týchto práv vnímal ako sekundárny dôsledok porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd dospel k záveru, že aj z hľadiska posúdenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy nebol postup krajského súdu ani svojvoľný a ani arbitrárny a jeho rozhodnutie je aj z pohľadu poskytnutej ochrany týmto právam ústavne udržateľné.

Z uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. augusta 2017